

I. N. J.

24 44

DISSERTATIO METAPHYSICA,
De

UBIETATE.

Quam
ALMA TRIADE FAVENTE!

Atque

Ampliss. Facult. Philos. in inclyto ad
Auram Musarum Palladio,

adprobante,

Sub PRÆSIDIO,

Adm. Reverendi & Amplissimi Domini,

M. SIMONIS Lälpo/

Log. & Metaph. Professoris Ordinarii,
utriusque Consistorii Adsefforis gra-
vissimi, Pastoris quocq; in Pilsis lon-
gè meritissimi, Promotoris & Præ-

ceptoris sui, æternum

suspiciendi,

Loco Speciminis,

Publicè examinandam modeste tradit

MATTHIAS FROSTELIUS,

Aboënsis,

In Audit. Max. d. 15 Octob. 1698.

Impr. apud JO. LABR. WALLIUM.

SACRÆ REGIÆ
MAGNÆ FI
IN CHRISTO

AC
Dominis Reve

DN. JOHANNI
GEZELIO,

S. S. Theologiæ
DOCTORI
Celeberrimo,

Dioecesis Aboensis EPISCOPO
Eminentissimo,

Academiæ ibidem
PRO-CANCELLARIO
Amplissimo,

Consistorii Ecclesiastici
PRÆSIDI
Dexterrimo

DOMINIS, Mæcenatibus, ac
me

PACEM, FELICI

MAJESTATIS
DEL VIRIS,
PATRIBUS

rendisfimis

DN. P E T R O
LAURBECCHIO,

S. S. Theologiæ
DOCTORI
Præcellentissimo,

Dioecesis Wiburg. EPISCOPO
Amplissimo,

Reg: Gymn: & Schol. per Dioec.
EPHORO
Gravissimo,

Consistorii Ecclesiastici
PRÆSIDI
Laudatissimo.

PATRONIS Magnis.

is

TATEM, ANNOS!

ngenio vivit Musis sacra
Caterva,

Sed bene si vivet cura favoris erit,
Si mihi vos dederit Terræque, Po-
lique Monarcha,

Fautores, credo, vela secunda fe-
ram,

Sic quoque adire liber vos lumina
Magna, Patronos

Et pulsare manu limina vestra piâ
Aspice GEZELI Tuq; aspice can-
dide Mysta

LAURBECK; aspiciate hæc fronte
favente precor.

Vivite sic vegeti, seros in Nestoris
annos!

Sic vos Grandævos cælica regna
beent!!!

VIRIS

MAXIME REVER: EXCELLENTISSIMIS,
PRÆCLARISSIMIS,

Maximum Rever: atq; Amplissimo Domino,

DN. JOHANNI FLACHSENIO,

S. S. Theol. Doct. ac Primario Professore
longe Celeberrimo, Ecclesiæ Marianæ Pas-
tori Vigilantissimo, Consistorii utriusque
Adfessori Gravissimo, Promotori in æter-
num honorando.

Adm. Rev: atq; Præcellentissimo Domino,

DN. ANDREÆ WANOCIO,

S. S. Th. Prof. Ord. Celeberrimo, Consistorii
utriusque Adfessori dexterrimo, Ecclesiarum
Gratiæ-Vallensium Pastori vigilantissimo.
Patrono in æternum devenerando.

Adm. Rev: atq; Amplissimo Domino.

DN. M. DAVID LUND/

S. S. Theol. Prof. Ord. meritissimo, utrisque
Consist; Adfess: Gravissimo, Pastori Aboen-
sis Eccl. Svecicæ & in Pemat/ vigilantissimo.
omni animi reverentia semper colendo.

*Etiam reliquis omnibus PROFESSORIBUS, nec non
Patronis Magnis, Mæcenatibus, & Promoto-
ribus hæc levita submissa mente offero!*

Dum justioris scrutini lance innumerorum, quibus me (O Patroni omnibus laudum encomiis Decantandi) ex eo, quo mihi Vestro frui licuit patrocinio, affecistis, beneficiorum perpendo cumulum, ne illum in tantam crevisse confiteor sublimitatem, ut nunquam mea vires illi rependendo pares esse deprehendantur, praesertim, ubi mihi in memoriam revocavero illam felicitatem quae mihi non duntaxat in Publicarum sed & privatarum lectionum ventilatione illuxit: hanc autem felicitatem quo pensabo, nihil aliud penes me reperio, nisi ut cum mentegrata haec exilia chartacea Vestris Nominibus inscribam dona, quae ut sereno Aspiciatis vultu certuus contendo atque obtestor. De cetero igitur ad supremum Numen calefcentium precum ablego Thura, Velit vos omnes Magnos meos Patronos omnigena sua benedictione non solum temporali, sed & aeterna ditare, tandemque post seros tranquillosque, canos caelestisaturare Ambrosia!!! Ceu ad ultimum usque vita balitum.

Vestrarum Paternitatum

humilimus cliens medullitus
vovet

MATTHIAS FROSTELIUS.

Prudentissimo, ac Spectatissimo Domino,
DN. ANDREAE EINHARDI
Haecenus Advocato in Regio Dicasterio Experientissimo, jam confirmato Senatori Curiae Abodicae merittissimo, Patrono suo pristino, perpetim colendo.

Honorifico atq; Spectatissimo Domino,
DN. CAROLO EINHARDI
Secretario Regiminis Arctopolitani accuratissimo, Fautori atq; Benefactori temper amando.

Honorato atq; Prudentissimo Domino,
DN. JOHANNI EINHARDI
Advocato Regii Judicii solertissimo, Fautori atque Benefactori propensissimo.

Illis prioribus ut Ephoris, & studiorum suorum Promotoribus, his sequentibus ut Evergetis & Fautoribus, levissime hoc munus submissa mente offert.

Viro Juveni

*Literarum Virtutumq; Affectatori indefesso,
Politissimo*

Do: MATTHIÆ FROSTELIO,
cum Disputationem

De UBIETATE,

*Proprio Marte contextam, publicitūs
defensaret:*

Quod vulgare Typis, ac ostentare Laboras,
Quæ conscripsisti, vigili studio, tua,
Mundo,

Scripta, quibus sobriè diceris Philosophari,
Ampliter allaudio: quia non vulgaria cæptas,
Obvia quæ sunt Plebeijs & inertibus, ast quæ
Grandibus ingenijs semper placuere; revolvis.
In quo, cæptasti stadio, decurrere perge,
Fiet ut inceptos ausus fortunet Olympus!!

L, Mg. utut festinatim ad-
gratulabar

Dab. Aboæ
d. 15 Calend.
Septembris
Anni 1698.

SIMON Tälpo/
Met. & Log. Prof.
Ord. P.P.

24
Haud immeritò Metaphysica à piâ &
Venerandâ Antiquitate ἀρχιτεχνικῶ
vicitata est; si enim alicui volupe
fuerit æquioris scrutiniū illam pondera-
re lance, nã facilè offenderit illam ceu
Dominam in aliarum disciplinarum pri-
mas tenere coronâ. Quamvis autem Me-
taphysica appelletur post physica: hoc
tamen nihil quicquam ipsius auctoritati
& existimationi derogat, præsertim
cum hoc quâ ordinem inventionis, non
verò quâ ordinem naturæ ac dignitatis
accipiendum venit. Quippè homines
primum faciliora considerantes discipli-
nis cum primis ab iisdem contextis pra-
cticis, alius tandem transcendendo Me-
taphysicam invenisse Aristoteles confi-
teretur; cum namque ipsa in apicem res
producat divinas, ullâ Philosophiæ par-
te esse posterior nequit ratione dignita-
tis: cum vicissim res nobis ob oculos
ponat uiversalissimas, non potest aliqua
pars ratione naturæ illâ prior esse, pro-
indè non mirum est, quod κατ' ἀνωμα-
σίαν Philosophia audiat. Quantus igitur
hic

hinc in acquirendâ universæ Philo-
phiæ cognitione ardor: quanta in con-
troversiarum Theologicarum enodatio-
ne soliditas: quantum denique in hære-
ticorum sophismatibus refutandis pro-
manat emolumentum, non prolixis ver-
borum necessum duco probari parasan-
gis, quoniam res id satis superque do-
ceat ipsa, adeò ut, hinc validissimas di-
sputationum extruere bales & limpi-
dissimos decisionum haurire queant fon-
tes tam Philosophi, quam Theologi.
Nam nunquam quisquam felici in quæ-
stionibus philosophicis ac Theologicis
est veritaturus sydere: nunquam inof-
fenso pede cum infestissimis veritatis
antagonistis congressurus: nunquam so-
lidum in Philosophiæ & Theologiæ pa-
læstrâ brabeum obtenturus. qui animum
hoc studio non perfectissimè imbue-
rit suum. Ergò ad laude dignum, o-
pus, Dn. FROSTELI, manum applicas-
tuam, cum ex hoc tam Augusto disser-
tationis tuæ conchas Cælestis adspiran-
te Numinis favonio sub Adm. Reverendi
atq;

atq; Præclarissimi ejusdem Facultatis Dn.
Professoris, Mag. SIMONIS Tälpo/
umbone investigare perrexeris fundo.
Faxit Summus Olympi Rector, ut hæc-
ce ingenii tui primitiæ in Sanctissimi
Nominis ejus gloriam, Reipubl. decus
Tuorumque gaudium ac solatium ver-
gant! ut calidissimis apprecatur votis

ANDR. ASCHELINUS.

SILVAM,

In

Peronimium & Politissimum

Juvenem

DN. MATTHIAM FROSTELIUM,

Conterraneum suum honorandum,

Super UBIETATE Metaphysicâ,
publicè disserentem,

*M*ancipat, en, quisquam sese cuicumq; labori,
Non sine sudato, potis est, humore potiri,
Fructibus illius; si gestit jungere sese
Ruricola turba, nullis, maclatur opimis.
Muneribus terra, colit is ni sepius illam.
Munia Mercatoris obit, non ille perida

Mul-

Multa subibit? enim quotiens in gurgite falso
Nunc errabit eò, rursum illic puppe vehetur.
Vel qui se studis abdit; nonne hicce molestis
Sepè premetur? enim calcabit ubique salebras
Vepribus & dumis quoq; consita quadrivia: olim
Præmia redduntur: nam Parnassumqve subibit
Es lauro aoniâ cingetur: famaq; grandis
Hancce manebit eris nostræ tu promta caterva
Pars, cum divina & pandis loca nostra reli-
liqua &

Attamen iste labor Fautor non virtus unqvã
Ti cedit, sed quam, venaris, adorea tandem
Mansura est temet; voveo tibi tempora frondes
Advellent lauri! charites insigniter atq;
præfixam ad metam colliment inde beatam!

gratulabundus adjecit

JOH: Tälpo/ S. F.

Cum mos sit laudabilis, honoratissime, apud
nostrates receptus quod solent quibus cum
consuetudinem habent industriam suam pro-
bantibus felicem successum & quævis fausta
precari. Morem hunc per tot retro secula ob-
servatum renovare potius quam præterite vo-
lui. Ideo provinciam hanc ut susciperem haud
negare potui, etsi probe noverim quam sit mi-
hi

hi cürta snppellex, prorsus etenim me impa-
rem esse sentio oneri qualicunqve ferendo,
multum me deterret imbecillitas mea quam
sane ultrò agnosco, Verum ob amicitiam, quæ
jam diu inter nos intercessit non possum quin
paucissimis assiduitatem tuam, quam duobus
speciminibus publicè in hac Musarum Palæstra
nimirum proclamando & disputando probare
niteris collaudem. Tu igitur id agas etiam in
posterum ut hætenus, quod & sponte suo te
facturum ut & gratia illa quæ te, nunc Musæ
nostræ excipiunt, & pariter auctore gloria o-
lim excipient sis & evadas porro dignissimus,
sic nec Musarum desideria, nec tuorum spes
nec mea præfagia eluseris. Sit itaque ætus
hic tibi faustus ut inde fructus uberrimos re-
portare possis quod ipsum tibi ex animo &
voveo & gratulor, gratulor etiam quod non
tritam in Philosophicis tibi Materiam sed satis
arduam defendendam susceperis, gratulor quo-
que egregiis tuis progressibus, simul ac hisce
lineolis Sincerum animi mei votum effundo,
ut ipse fons sapientiæ qui te felicitate ingenii
exornavit conatus tuos porro ad scopum ex-
optatissimum dirigat hoc est quod supplici fla-
gitare voce non desistam.

Ætusi = ERICUS Björckroot/
Abuënsis.

Epi-

EPIGRAMMA

In Juvenem

*Literarum cultorem solertissimum, morumque
decore ornatisimum*

DN. MATTHIAM FROSTELIUM,

*amicum singularissimum Disputatio-
nem Philosophicam proprio Marte
elaboratam in publicum
divulgantem.*

Res operosa quidem penetrare cacumina
Pindi,

*Multis curarum vepribus obstitum iter,
Sedulitas tamen hac post tergum dura relinquit
Et sic vincentem premia digna manent.*

FROSTELI, bene tu affectare cacumina Pindi
Cœpisti, rebus postpositis reliquis.

*Quod nunc indicio prodis certo catebarum dum
Scandis, materiam, de dexteritate tuâ,
Raram, defensum, scriptam doctæq; Minerva.
Perge igitur cœpto, sic tibi surget honos.*

*Ameris & honoris declarandi ergo
simplicissime contexit.*

ERICUS CHOSELIUS. Abr. F.

Aboënsis.

I. N. 7.

Tenaces ordinis boni in
anteceſſum obſervamus,
priuſquam ad maiora
fiat proceſſus, in præſens,
nomini, minime ſubmitti publico, Lo-
calitatem, quæ eſt, & deprehenditur
inter res Subſtantiales, corporeas
atque finitas, multò minus ſub for-
mali Phyſico conſideratam, ut qui-
dam tam ex Calvinistarum Secta,
quam recentiorum Choro, ſiniſtre
docent. Priores erroris licet ſui in
fidem maximi, ſint probè conſcii,
tamen in ſui patrociniuſum ſummo-
perè laborant, naturæ etiam prin-
cipia corrumpere, quod vel ſatis
hoc unum (ut cætera taceam) indi-
gitat, cum ineptè dicunt: Localitatem
exhaurire ſua latitudine ubietatem
& ubiqvitatem; Ut eo aptius Chriſti

A

Sal-

Salvatoris nostri Omnipræsentiam destruere possint; sed quam valde infirma est hæc Machina, patebit in sequentibus. Recentiores quod attinet, utique putant omne esse in loco, imo ipsum DEUM, Angelosque, quia definiunt locum per spatium; Deumque asserunt esse in spatiis imaginariis. Est igitur nobis discursus De Ubietate, prout significat aliquid indeterminatum, & convenit omni Enti tam creato, quam increato, Substantiis & Accidentibus, adeo ut analogice includat quæ divisionem, Ubiquitatem, Alicubitatem, & Localitatem, remotis his omnibus, quicquid vel de localitate, vel loco, ingenia inimica veritati, Sophisticè magis quàm verè discurrunt. Plurima paucis explicaturi, statim re-enodemus definitione à Doct: Calov. data in Metaphys. Divi: De Ubietate. Est, ergo, *Ubietas adessentia Entis tam infiniti quam finiti in ubi vel spatio inde-*

inde-

indeterminata. Allata definitio convenit naturæ, quia hic Ubietatis modus est notissimus ac solus in usu, quod dici nequit de spatio, multo minus localitate, quam dicti hæretici præsertim Burgerdicius in Hæreseos suæ defensionem urgent. Dividunt in absolutam & relatam, absoluta est quæ res alibi existit sola, abque respectu ad aliam rem, qualem dicunt fuisse DEI localitatem ante conditum mundum & etiamnum extra mundi ambitum. Relatam scilicet localitatem, appellant, quæ una res ibi esse dicitur ubi aliæ sunt. Hanc dicunt commodissime dici præsentiam, quam rursus dividunt in corpoream & incorpoream. Hinc deducunt quasi 4. localitatis species relatæ. Vel cum sp. spiritui præsens est, vel corp. corpori. vel spiritus corpori & corpus spiritui Hæ species localitatis respectivæ præter respectum ad spatium exi-

A 2

sti-

stimant addere etiam Enti respectum ad eas res quibus dicuntur præsentes esse, & modum illis co-existendi. Hæc opinio Burgesdicii repugnat sanæ rationi quia.

1. confundit res creatas cum Ente increato
2. existimat omne esse in Ubi prædicamentali, cum tamen illud ubi sit corporum. Præter hunc respectum datur. Transcendentalis.
3. Localitatem, contra Philosophos, applicat rebus Transcendentalibus, quæ est saltem corporum.

Præterea circa Descriptionem datam observandum ad mentem D. Doct: Gezelii, & Doctoris Calovii, illam comprehendere varias acceptiones, quæ hæc voce veniunt intelligendæ. Ut Scalig. Exercit. 359. Sect. 5. asserit, Ubi competere omni Enti præter DEUM, sed illa acceptio est nimis contracta & specialis. Nos hic eam generaliter & in abstracta natura, pro omni ad-

es-

essendi modo, qui competit Enti Creato & increato, Substantiæ & Accid. sumimus. Formale Ubi et: determinaturi, dicimus illud esse adessentiam Entis, in ubi vel spatio. ubi intelligendus generaliter quivis adessendi modus, quodcumque etiam spat. five verum sit, & reale, five imaginarium, quod extra mundum concipitur dari. Transcendentalis enim Relatio (ceu explicat Calov.) non semper postulat terminum realem & positivum. Malumus autem uti termino adessentiæ, quam præsentia, etsi vox illa minus latina sit: cum hæc terminum realem cui ens sit præsens, involvat.

Negamus proinde Ubi et: formaliter consistere. 1. In denominatione merè extrinsecâ, desumpta vel ab actu rationis, est enim vera & realis Entis passio, citra mentis operationem ipsi competens: vel 2. à co-existentiâ alterius, cum remoto omni

A 3

omni

mni extrinsecò adhuc Enti intrinsecè convenit. 2. In operatione transeunte, cum hæc necessario nexu essentia non cohæreat, nec a parte rei sit ipsa Essentia, quemadmodum Ubiet: Imò nullam operationem Ubiet. in sua formalitate includere judicamus, utut aliqua cum ipsa materialitèr & subjectivè concurrere possit. *Consule Calovium cap. de Ubiet. par. 3. & Fromm. C. de Ubiet. qv: 2. Adde etiam Scheibl. lib. I. Met. cap. 17. n. 9. & seqq.* In spatio hoc enim etiam imaginarium est, at Ubiet. affectio vera & realis, ut jam dictum. 4. Ex quibus patet Ubietatem hanc Transendentalem non esse confundendam cum Ubi prædicamentali; Nam etiam rebus finitis non saltem accidentalis ubicatio, ut loquuntur, tribuenda est, cujus gratiâ constituitur prædicamentum quoddam Ipeiale Ubi, sed & essentialis, quæ ab Ente non realiter tantum

tum differt. Imo ipsum Ubi prædicamentale, quia verè Ens, non potest non esse alicubi. Si enim nuspiam esset, nec esset quidem, ut loquitur Doct. Calov.

UBIETAS EST INFINITA VEL FINITA. UBIETAS INFINITA, aliàs UBIQVITAS DICITUR, est simplex adessendi interminabilitas, & soli DEO competit.

Vocem Ubiquitatis in usu Philosophico & legitimo accipimus, removens abusus ejus sophisticum omnesque imperfectiones exinde ortas. Calov. Ubiquit. etiam immensitatem vocari docet, quod nullo spatio mensurari possit, etsi aliàs immensum esse, & ubique esse à *rebus* discernenda moneat, non quod ubique est, sed quod non potest non ubique esse, id demum verè immensum est. Affinis quoque Ubiquitati est omnipræsentia; *Solent hæc persape (verba sunt Calovii)*

usurpari promiscue: At accuratius distinguntur, ratio hæc est: quia Omnipræsentia non est propriè Immenfitas, sed immensitatis consequens; immensitas quippe est attributum essentialè, æternum & absolute: Omnipræsentia, extrinsecum, relativum, quod in tempore cæpit, quia citra resp. creaturarum actu præsentium, nec intelligi, nec definiri potest; ista est *ανεπέγγητος*, hæc *ἐπεπέγγητος*. Calov. hæc fusius tradit, quem omninò consultum eas. Describimus autem Ubiquitatem per simplicem adessendi interminabilitatem, quæ ipsa, adessentiæ terminum, non actualem tantum, sed & possibilem excludit; ut patet de duratione. Undè apparet, immensum non magis spatiis hujus universi; quam æternum temporis vel durationis hujus mundi momentis, definiri posse. Afferendum proinde immensum in infinitis spatiis extra

tra hoc universum ipsissimo actu existere. Quod cum de fide sit certissimum, etiam inde firmiter evincitur; quod negari non possit, DEUM si velit extra mundum creando & producendo aliquid operari posse; operatio autem præsupponit essentialiam. Confer Scheibl. lib. 2. Met. cap. 17 n. 25. & seqq. Adde etiam Calov. & Fromm: Hoc est quod dicunt Scholastici: DEUM esse in ubi Repletivè, quod intelligendum non in sensu Physico, quasi crasso & corporeo modo DEUS omnia impleat, sed hyperphysico, quod modo divino & incomprehensibili omnia implendo contineat. DEUS inquit Calov. in omnibus ubi præsens statuitur, verum non *συνεχῶς* ut comprehendatur, sed *συνεκλήκῳς* ut comprehendat loca omnia, non *Περίεχῶς* & *Περίεγγῆτος*, sed *Περίεχλήκῳς*, præsentia illocali, non locali. h. e. quod veteres dicunt: DEUS ubique est, & nu-

Ipiam est, ubique in quantum præsentia sua omnia continet, nusquam, in quantum à nullo continetur. Ubietas finita à Calovio nuncupatur Alicubitas, quæ est adessentia ad certum ubi determinata. Estque vel Definitiva, vel Circumscripta. Alicubitas definitiva est, quæ Ens finitum citra occupationem spatii aut circumscriptioem localem ita est alicubi, ut nat. sua alibi non sit. Alicubi aliquando generaliter dicitur ut fermè idem significet quod ubi; quo sensu usurpatur hæc etiam à Scheibl. in locis antea citatis. si tamen originem vocis respiciamus, videtur alicubi dictum esse quasi alicquod ubi, quo in significatu nos vocem cum Calov. retinemus. Definitivè hic non generaliter accipitur pro quovis finitæ præsentia modo, prout aliquando usurpatur; sed specialiter prout opponitur rō circumscriptivo.

No-

Notandum circa alicubietatem, quod ipat. occupare dicitur id, quod ita omnes dimensiones replet, ut simul aliud ejusdem generis in eodem spatio ferre non possit. Localis quoque, circumscriptio id infert, ut aliquid propria sua quantitate determinet & circumscribat sibi tantum spatii, quantum requirit, nec eò amplius vel minus sibi designari possit. quidquid igitur Ubietatem habet definitivam, illud quidem in infinitis ubi præsto non est; ita tamen est in ubi particulari & determinato, ut tota sit in toto spatio, & tota in qualibet spatii parte. Calov. hic Disting. moner inter totam essentiam & totam præsentiam, ut videre est cap. de Ubietate. *Theor. 5. Sperling. in Anthropolog: pag. 80. de anima humana differens, distinguit inter totam animam & totum animæ; Totum animæ in pede non est, aliàs nihil animæ in manu esset. Tota anima vero in pede est, quia spirit. est, qui par-*

partibus caret. Competit autem Ubi. hæc definitiva extra omnem controversiam spiritibus finitis omnibus:

Nos etiam eam Formis Substantialibus & Accidentibus convenire cum Form. probamus hoc argum: Quidquid non est ubique, & tamen spat. non occupat, nec circumscriptionem localem admittit, illud est in Ubi Definitivè; At formæ substantiales & accidentia. E. Alicubitas verò circumscriptiva est, quæ ens finitum per nat. cum occupatione spatii & locali circumscriptione est in ubi. Circumscriptivum hic non passivè dicitur, quod externo aliquo ambiente circumscribitur; sic enim extremum in Mundo Corpus in ubi circumscriptivo non esset; sed activè, quod spatium occupando circumscribit, eodem quoque modo definitivum in priori Teor. non passivè, sed activè, quod sibi spatium designat & definit, intelligi debet.

Di-

Dicimus per nat. non dubito (verbis utimur Calovi) rem finitam singulis suis partibus aptam spatio commensurari, idque natura & essentialiter, alio posse de facto gaudere adessendi modo, ut citra spatii occupationem & actualem commensurationem in ubi statuatur saltem virtute superioris agentis, vel per DEI absolutam potentiam: cum nullam implicet contradictionem, esse commensurabile spatio in quo existat de se & naturaliter: & non commensurari actu spatio eodem ab extrinseco & supernaturaliter. consule Calov. & Meisn. Philosoph. sobr: Sect. 3. c. 1. q. 3. eadem hæc explicatio per alicubietatem explicari possit, cum certum sit DEUM posse longè supra id quod nos intelligimus aut assequi valemus cogitando. Idcirco consultissimum est permanere in tenuitate ingenii, & assequi ea quæ docti probarint, & evitare illa quæ stulti laudarint, quia

quia omnino variis atque frivolis suis sententiis passim divagantur stabilientes, Ubiertatis vocabulum per vocolam ambiguam pari modo ac de voce ubi quando constat variè accipi, quam variam accepti- onem præterire licebit, quia res aliàs satis superq; evidens evadit secundum vetustissimorum Philo- sopherum opiniones, qui statuunt agendum esse de voce alicubi, in Doctrina Transcendentium, & tran- scendentalium Distinctionum. Fe- cerunt tamen id recentiores qui- dam, inter quos sunt Joh. Lipp. & Hen: Nollus, viri ingeniosissimi. Id- que rectissimè quia Metaph. vetu- stiores, cum explicant Prædica- mentum Ubi, frequentissimè insi- nuant, quod sit aliquis superior mo- dus adessendi in ubi, qui non sumi- tur secundum Ubi prædicamentale, qualis rebus creatis solum convenit. Unde completendo sub una gene- ra-

rali voce etiam hunc modum ef- fendi alicubi, relinquitur esse alicu- bi ut sic, Transcendere Prædica- menta, atque ita inter transcendentia poni debere. Hisce jam subsistimus Grates DEO agentes: Hallelujah!!!

AXIOMATA.

1. *A Præsentia reali ad indistantiam va- let consequentia.*
2. *A Multiplicatione τὸ Ubi, ad mul- tiplicationem ejus quod est in Ubi, non valet consequentia.*
3. *Ubiertas non infert operationem.*
4. *Rem finitam ubiqve esse, non est im- possibile;*
5. *Quod habet partes extra partes, cir- cumscriptivè est alicubi.*

Plura quidem in Boni Lectoris arbitrium relinqvam, supplices offe- rendo preces, ne in me ignarum no- bilissimæ scientiæ Metaphysicæ, sto- ma-

machum erumpat, qui exercitii
 loco hanc sublimem materiam tra-
 ctandam mihi præsumpsi; ut in-
 genium meum tenue, simul etiam
 studiorum meorum exigua speci-
 mina in lucem edendo probarem,
 nutu atque svasu nonnullorum E-
 vergetarum, qui clientulo suo infimo
 favere student, ob intimum amo-
 rem quod pii suos proximos comple-
 ctuntur; spernentes hujus seculi κενό-
 δοξίαν quæ magnoperè inter perplu-
 rimos grassatur; in ejus locū exspe-
 ctantes gaudium perenne, nec non
 βεβαίων sive ἀντιλάξιν beneficiorum
 suorum erga clientulos præstitorum.
 Quia gratitudinis gradus sunt: Be-
 neficium agnoscere, deprædicare,
 repensare. Quod DEUS ex alto exau-
 diat; ut cordicitus opto!!! con-
 cludens discursum sequent:

δοξολογία:

Gloria sit Patri! Nato si Gloria sancto!
Gloria Spiritui! Triadi sit Gloria Sacra!!!